

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Profesor Universitar, fost Procuror-general la Curtea de casație

PRIM-REDACTOR: **ION N. CESARESCU**REDACTOR-PROPRIETAR: **I. S. CODREANU****A B O N A M E N T U L**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni . . . . . 20 "

3 luni . . . . . 10 "

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația București, **CALEA RAHOVEI**—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98**S U M A R**

Proiect de Lege pentru repararea accidentelor muncii de d-nii V. Râmnicănu și I. Tanovicănu (urmare).

JURISPRUDENȚA :

Curtea de apel București, s. I și Trib. Ilfov, s. III: *Anghelina Hr. S. Geolu ș. a. cu I. T. Stancu Micu ș. a., cu o Observație de Iscod.*

Tribunalul județului Argeș: *Stoica Popescu cu Banca Populară din Pitești, cu o Observație de d-l D. Alexandrescu.*

L E G E

PENTRU

REPARAREA ACCIDENTELOR MUNCII *)**TITLUL I****Condițiunile și cifra despăgubirii**

Art. 1.—Stăpânii, adică șefii întreprinderilor sau părților de întreprinderi, sunt *datori să asigure*, iar în caz de neasigurare, pe lângă pedeapsa prescrisă de această lege, sunt datori să despăgubească de accidente pe victimă singur sau pe reprezentanții săi, cu condițiunile următoare:

1. Accidentul să se fi întâmplat din pricina sau cu prilejul muncii, și nu în propria casă a lucrătorului;

2. Întreruperea de muncă să fie de cel puțin patru zile;

3. Să fie vorba de lucrători, ori de ucenici chiar fără plată, ori de alți slujbași, cari din pricina muncii lor sunt supuși la aceleași riscuri ca lucrătorii;

4. Stăpânul să nu fie un lucrător, care lucrează o-bișnuit singur, și care în chip întâmplător a cerut ajutorul altor camarazi.

Lucrătorul în cooperativele de producțiune are dreptul la despăgubire, calculată după salariul lucrătorilor de aceeași categorie.

Lucrarea făcută din porunca stăpânului e presupusă totdeauna făcută în interesul muncii.

Accidentul întâmplat pe locul și în timpul muncii e presupus că s'a întâmplat din pricina și cu prilejul muncii, însă numai până la proba contrarie;

Accidentul întâmplat în propria casă a lucrătorului e presupus că s'a întâmplat din pricina și cu prilejul muncii, însă lucrătorul sau reprezentanții săi vor avea dreptul să probeze că accidentul s'a întâmplat din cauza pericolului inerent lucrării cu care fusese însărcinat.

Proba existenței contractului dintre stăpân și lucrător se va putea face totdeauna prin martori, chiar când stăpânul nu ar fi un comerciant.

Art. 2.—Legea de față se aplică la industriile și întreprinderile următoare:

1. Mine, miniere, cariere, cuptoare de cok, fabrici de aglomerate de cărbuni de pământ (hulău, cuptoare și ateliere de prepararea mineraelor și produselor carierelor;

2. Cuptoarele înalte, fabricile de oțel, uzinele de produs și lucrat fierul și celelalte metale, turnătoriile de metale;

3. Construcțiunea mașinilor și lucrărilor metalice, uzinele pentru prepararea fierului, atelierele de fierărie, lăcătușerie și sobe, lucrarea metalelor, fabricarea de buioane, cuie, surupuri, lanțuri, fire, cabluri, arme, cuțite și alte unelte ori lucrări de metal;

4. Fabricile de oglinzi, sticle, cristale, vase de băut și produse ceramice;

5. Fabricarea produselor chimice, a gazului și a subproduselor, a uleiurilor, lumânărilor, săpunurilor, culorilor, lacului, cauciucului și a hârtiei;

6. Tăbăcăriile și curelăriile;

7. Morile de făină, fabricile de bere și de malț, distilerii, fabricile de ape gazoase și de zahăr;

8. Lucrările de zidărie, lemnărie, fierărie, văpsire, dărâmare și orice alte lucrări de meșteșugul clădirii, curățirea coșurilor, lucrările de fundațiune, săparea de puțuri, facerea de pavagii, drumuri și alte lucrări de geniu civil;

9. Exploatările de păduri;

10. Întreprinderile de transporturi pe uscat de persoane și de lucruri, de navigațiune interioară, de tragerea luntrilor și caicelor de pe uscat (edec), ori cu un remorcher, curățirea și adăncirea apelor, întreprinderile de imaginare, împachetare și punere în lăzi, încărcare și descărcare, exploatarea telegrafelor și telefoanelor;

11. Întreprinderile chiar agricole, al căror exercițiu comportă întreprindere de vapor, aer, gaz, electricitate, a cărei tensiune întrece o margine care se va hotărî prin decret regesc.

În general toate întreprinderile industriale sau agricole, în cari se întrebuințează, nu însă în chip vremelnic, mașini mișcate de altă putere decât aceea a omului;

12. Arsenalale și șantierelor, dărâmarea, restaurarea ori construirea de porturi, canale, zăgazuri, tuneluri, drumuri de fier metropolitan, poduri, galerii, paratrăsnete și conductori electrici;

13. Pescuirea la mai mult de 5 kilometri de term.

Enumerațiunea din acest articol este limitativă, însă

*) A se vedea numărul 17 din 1910.

stăpânii, alții decât cei prevăzuți mai sus, vor avea drept să facă declarațiune la grefa judecătoriei de pace, dela care vor primi recepisă, că vor să se supună legii de față.

Art. 3. — Este socotit ca lucrător și beneficiază de legea de față :

1. Acela care în chip statornic ori întâmplător, plătit fix ori cu bucata, este ocupat cu munca ;

2. Acela care, în aceleași condițiuni, chiar fără să muncească el însuși, supraveghează munca altora ;

3. Ucenicul, cu sau fără salariu, care muncește cu ceilalți lucrători ;

4. Acela care în lucrările agricole a fost însărcinat să lucreze sau să ajute la slujba mașinilor.

Așisderea beneficiază de această lege, sub condițiunea prevăzută în articolul următor, slujbașii cari, din pricina însărcinării lor, trebuie să stea împreună cu ceilalți lucrători.

Art. 4. — Lucrătorii și slujbașii mai sus prevăzuți, precum și reprezentanții lor, nu pot să ceară despăgubiri pentru accidentele întâmplate în cursul muncii, întemeindu-se pe alte dispozițiuni decât cele din legea de față.

Când salariul lucrătorilor e mai mare de două mii lei pe an, prisosul peste această sumă nu se ține în seamă pentru fixarea indemnității ; iar când salariul slujbașilor e mai mare de două mii de lei, legea de față nu le mai este aplicabilă, rămânându-le însă deschisă calea dreptului comun.

Art. 5. — *Trebuie să fie asigurati* contra accidente ori muncii, conform cu prescripțiunile legii de față, lucrătorii cari se îndeletnicesc cu meșteșugurile și întreprinderile prevăzute în art. 2.

Obligațiunea asigurării lucrătorilor privește nu numai pe particulari, ci și pe Stat, județe, comune, tovărășii ori asociații de întreprinzători cari au avut concesiunea acestora.

Lucrătorii supuși la lucrări, întreprinderi sau stabilimente conduse direct de Stat, județ sau comune (*sau date de aceștia în concesiune ori cu chirie*¹⁾, trebuie să fie asigurați la Casa națională de asigurare contra accidentelor muncii.

Ceilalți lucrători pot să fie asigurați și la societățile private de asigurare autorizate să facă operațiuni în România, cu regulile și cauțiuni speciale, cari vor fi stabilite în regulament.

Sunt nule contractele de asigurare ale lucrătorilor prevăzuți în ultimele două aliniate precedente, dacă ele sunt stipulate cu societăți sau întreprinderi private de asigurare.

Nulitatea se poate invoca numai de întreprinzători sau de industriali ; societatea sau întreprinderea privată de asigurare nu poate să reclame nici o sumă sub titlul de despăgubire.

Art. 6. — Sunt scutiți de obligațiunea asigurării la Casa națională sau la societățile ori companiile private :

1. Acei cari având stabiliment, sau exercitând întreprinderi din cele arătate la art. 2, au fondat prin grija și cheltuiala lor case recunoscute prin lege sau prin decret regal, cari asigură în mod permanent un număr de cel puțin 500 de lucrători și le dă despăgubiri pentru accidentele muncii, nu mai mică decât acele fixate în conformitate cu art. 7 și 8. Aceste case vor trebui să depună la Casa de depuneri și consemnațiuni, în titluri emise sau garantate de Stat, o cauțiune în formă și în

măsură care va fi determinată cu regulile având caracter general, de Ministerul agriculturii, industriei, comerțului și domeniilor.

Cauțiunea nu va putea să fie mai mică decât de 5 ori cifra primei care ar trebui să se plătească pe fiecare an la Casa națională pentru a asigura pe lucrători pentru care e instituită Casa privată, dacă acești lucrători nu sunt mai mulți de 1500, și de 3 ori cifra aceleas prime, și în orice caz nu mai mică de 40.000 lei, dacă lucrătorii sunt mai mulți de 1500.

Când casele nu vor avea fonduri îndestulătoare pentru plata indemnității, vor fi datorii să plătească aceia cari ar fi avut datoria să asigure pe lucrătorii loviți de accidente ;

2. Industrialii asociați într'un *sindicat de asigurare mutuală în baza statutelor*, cari vor fi fost aprobate de Ministerul industriei.

Sindicatetele pentru a se constitui trebuie să cuprindă cel puțin 4000 de lucrători, și să fi vărsat în titluri emise ori garantate de Stat, la Casa de depuneri și consemnațiuni, o cauțiune proporționată la suma de 10 lei de fiecare lucrător asigurat, până la un maximum de 200.000 lei.

La actul de constituire în primul an, ca măsură de prevedere, industrialii asociați trebuie să verse anticipat în casa sindicatului, în socoteala contribuțiunilor anuale care le vor fi fixate, o sumă deopotrivă cu jumătatea primelor ce ar fi cerute de Casa națională spre a asigura lucrătorilor lor desdaunările prevăzute de lege. În caz când suma astfel anticipată întrece cifra totală a despăgubirilor lichidate în cursul anului și definitiv recunoscute, prisosul va fi restituit industrialilor sindicați.

În anii următori și la începutul fiecărui an industrialii sindicați vor vărsa o primă anuală, a țarei cotate va fi determinată după baza despăgubirilor lichidate în anul precedent.

Industrialii reuniți în sindicat răspund solidar pentru executarea obligațiunilor legii de față și contribuțiunile datorate de asociați se cer cu normele prescrise și cu privilegiile stabilite pentru perceperea contribuțiunilor directe.

Regulele pentru adăogarea, desfacerea și reintregirea caselor private și a sindicatelor vor fi determinate printr'un regulament.

Art. 7. — În cazurile prevăzute de art. 2, dreptul despăgubirii este :

1. Pentru incapacitatea absolută și permanentă la o rentă viageră de două treimi din salariul anual ;

2. Pentru incapacitatea parțială și permanentă la o rentă de jumătatea reducțiunii salariului pe care a pînuit-o accidentul ;

3. Pentru incapacitatea absolută, temporară, de mai mult de patru zile, la o indemnitate zilnică fără deosebire între zilele de lucru și cele în care nu se lucrează, deopotrivă cu jumătatea salariului din ziua accidentului.

Dacă salariul va fi variabil, indemnitatea zilnică va fi deopotrivă cu jumătatea salariului mijlociu din zilele de muncă din luna care a precedat accidentul.

Indemnitatea se datorește din ziua cincea după accident ; dacă însă incapacitatea a durat mai mult de zece zile, indemnitatea se datorește din ziua întâia ;

4. Pentru incapacitatea parțială temporară, în condițiunile și după distincțiunile aliniatului precedent, la o indemnitate zilnică de jumătate din reducțiunea salariului pînăuit în accident.

Indemnțiile zilnice se plătesc la vremea și la locul obișnuit în întreprindere, fără însă ca timpul dintre două plăți să fie mai mare de 16 zile.

¹⁾ Cuvintele scrise cu litere cursive fuseseră suprimate de d-l Ministru D. Grecianu.

Art. 8. — Când accidentul a pricinuit moarte se datorește o pensune persoanelor mai jos arătate din ziua morții, ori din ziua accidentului mortal în caz când defunctul n'a primit indemnitate.

Această pensune va fi:

1. O rentă pe viață de 20% din salariul anual al victimei pentru soția supraviețuitoare nedivorțată, cu condițiune ca să fi fost căsătorită înaintea accidentului. În caz de recăsătorire, în locul rentei se va plăti soției, odată pentru totdeauna, o sumă deopotrivă ca de trei ori renta anuală. Soția divorțată va avea și ea dreptul să ia, până la maximum 20%, cât va fi hotărât judecata de divorț sau învoiala înainte de accident.

Soțul nu va avea drept la rentă în ipotezele de mai sus decât dacă, din cauza bătrâneții ori a infirmității, el eră susținut de soție;

2. Pentru copiii mai mici de 16 ani impliniți, legitimi, legitimați, ori adoptați înaintea accidentului, ori în lipsa lor naturali, cari erau susținuți de victimă, o rentă socotită pe salariul anual al victimei, de 15%, când e un singur copil, 25% când sunt doi, 35% când sunt trei, 40% când sunt patru ori mai mulți. Această în cazul când copiii au un părinte; iar dacă în urma accidentului n'au nici tată, nici mamă, renta va fi de 20% pentru fiecare dintrînșii.

Totalul rentelor nu poate în nici un caz să treacă de 40% când copiii au un părinte și de 60% când n'au nici unul;

3. Fiecare din suitorii sau coboritorii pe cari îi susțineă victima, va avea drept la o rentă viageră pentru suitor și până la 16 ani impliniți pentru coboritori. Această rentă va fi de 10% din salariul anual al victimei, fără ca totalul rentelor pentru toți suitorii să treacă de 20% și pentru toți coboritorii de 40%;

4. În lipsa celor de mai sus, sau dacă ei nu primesc mai mult de 30% din salariul victimei, frații și surorile, ori coboritorii mai mici de 16 ani, trecuți de 65 de ani ori infirmi, cari erau susținuți de defunct, vor avea fiecare 10% din salariu, fără însă ca toți împreună să aibă mai mult de 30%.

Fiecare din rentele prevăzute în aliniatele precedente e redusă proporțional la caz de trebuință spre a nu spre a nu intrece cifra de 60% pentru toți.

Moartea sau ajungerea la 16 ani a beneficiarilor rentei profită cobeneficiarilor, fără însă ca ea să poată trece limitele mai sus prevăzute.

Art. 9. — Rentele constituite prin legea de față sunt plătitile la reședința titularului, sau la capitala districtului acestei reședințe; iar dacă ele sunt plătite de Stat, la unul din însărcinații cu plată ai Statului, ales de beneficiarul rentei.

Ele sunt plătitile la fiecare trei luni, după împlinirea lor; totuși tribunalul poate porunci să se plătească înainte jumătatea primei trilonii, iar în caz de moarte a beneficiarului, partea de rentă ce i se cuvine devine imediat exigibilă. Rentele nu se pot cedă, nici urmări chiar când sunt convertite în capital; pentru alimente însă ele se pot cedă și urmări, însă numai până la o pătrime.

Indemnitațiile zilnice sunt supuse aceluiași regule.

Art. 10. — Stăpânul suportă, afară de aceasta, cheltuielile medicale și de spîterie, precum și cheltuielile de înmormântare. Aceste din urmă nu pot trece de șapte zeci și cinci lei.

Victimă are drept să-și aleagă pe medic și pe farmacist. În acest caz stăpânul nu e dator să plătească cheltuielile medicale și de spîterie decât până la cifra fixată de judecătorul de pace al locului unde s'a în-

tîmplat accidentul, conform unui tarif care va fi stabilit printr-o decizie a Ministerului de comerț, după consultarea unei comisii speciale formată de Ministru și cuprinzând medici, farmaciști, patroni, lucrători și reprezentanți ai societăților de asigurare în numărul prevăzut de regulamentul acestei legi. Tariful nu va putea să fie modificat decât după trei ani.

Stăpânul e dator să plătească în toate cazurile, pe lângă sumele prevăzute de art. 7 și 8, și cheltuielile de spital cari, în total, nu vor putea întrece 3 lei pe zi la București și 2,50 afară din București. Medicii, spîterii, ospiciile, casele de sănătate și spitalele pot chema în judecată direct pe stăpâni pentru valorificarea drepturilor lor.

În cursul îngrijirii boalei stăpânul poate să propună judecătorului de pace un medic însărcinat ca să-l încunoștiințeze despre starea victimei. Această propunere, aprobată de judecătorul de pace, va îndritui pe medic ca să viziteze în fiecare zi pe victimă, în prezența medicului care o îngrijește, pe care-l va preveni cu două zile înainte prin scrisoare recomandată.

Dacă victima nu vorește să se supună vizitei, plata indemnitației zilnice va fi suspendată prin hotărîrea judecătorului de pace, care va chema pe victimă prin simplă scrisoare recomandată.

Dacă medicul dă certificat că victima poate să-și reia lucrul, și acesta susține contrariul, stăpânul poate, când e vorba de o incapacitate temporară, să ceară de la judecătorul de pace o expertiză medicală, care se va face în termen de cel mult cinci zile.

În toate cazurile prevăzute în acest articol, drepturile și obligațiunile stăpânului cad asupra asigurătorului dacă aceasta s'a stipulat în contractul de asigurare.

Art. 11. — Afară de acțiunea care rezultă din legea de față, victima sau reprezentanții săi păstrează în contra autorilor accidentului, alții decât stăpânul, lucrătorii și prepușii lui, dreptul de a reclama repararea pagubei cauzate, conform regulilor de drept comun. Indemnitatea care le va fi atribuită va ușura sau va apăra cu totul pe stăpân de obligațiunile puse în sarcina sa. În cazul când accidentul a atras o incapacitate permanentă sau moartea, această indemnitate va trebui să fie atribuită sub forma unei rente platibilă de Casa națională de asigurare.

Pe lângă această plată sub formă de rentă, terțiul dovedit culpabil va putea să fie condamnat fie către victima, fie către stăpân, dacă acesta intervine în instanță, la plata celorlalte indemnitații și cheltuieli prevăzute prin art. 7, 8 și 10.

Această acțiune contra terților responsabili va putea să fie exercitată de stăpân cu riscul și pericolele sale, în locul victimei și reprezentanților săi, dacă ei nu au grijă să o exerciteze.

Dacă lucrătorul e pus de stăpânul său la dispozițiunea unui terțiu, acest terțiu nu poate fi socotit ca un prepus al stăpânului.

Art. 12. — Salariul care va servi de bază la fixarea indemnitației atribuită lucrătorului mai mic de 16 ani, ori ucenicului, victima unui accident, nu va fi inferior salariului celui mai mic al lucrătorilor valizi de aceeași categorie ocupați în întreprindere. Totuși, în caz de incapacitate temporară, indemnitatea lucrătorului mai mic de 16 ani nu va putea întrece cifra salariului său, iar a ucenicului cifra salariului celui mai mic al lucrătorilor.

Art. 13. — Cu prilejul regulării definitive a rentei viagere, după termenele de revizuire prevăzute prin art. 22

victima poate cere ca un sfert cel mult din capitalul necesar stabilirii acestei rente, calculat după tarifele făcute pentru victimele accidentelor de (Casa națională de asigurare) să-i fie dat în numerar.

Ea poate de asemenea să ceară ca acest capital redus cel mult cu un sfert, cum s'a arătat mai sus, să servească spre a constitui pe capul său o rentă viageră reversibilă cel mult pe jumătate pe capul soțului său, și aceasta chiar în cazul când victima s'a căsătorit după întâmplarea accidentului.

În caz de reversibilitate renta viageră va fi micșorată astfel încât să nu rezultă nici o adăugire de sarcine pentru cel care o plătește.

Tribunalul, în camera de consiliu, va hotări asupra acestor cereri.

Art. 14. — Salariul, servind de bază pentru fixarea rentelor, se înțelege pentru lucrătorul ocupat în întreprindere în cele 12 luni înainte de accident, de remunerare efectivă ce i-a fost alocată în acest timp, fie în bani, fie în natură.

Pentru lucrătorii ocupați în timp de mai puțin de 12 luni înainte de accident, trebuie să se înțeleagă remunerarea efectivă care li s'a alocat la intrarea lor în întreprindere, la care se adaugă remunerarea pe care ar fi putut-o primi în timpul perioadei de muncă necesară pentru a împlini cele 12 luni, după remunerarea mijlocie a lucrătorilor de aceeași categorie în timpul zisei perioade.

Dacă munca nu e continuă, salariul anual e calculat, atât după remunerarea primită în timpul perioadei de activitate, cât și după câștigul lucrătorului în timpul restului anului.

Acest câștig însă, în calculul rentei, nu poate să înlocuiască pe zi plata mijlocie zilnică a lucrătorului din perioada de activitate.

Dacă în timpul perioadelor prevăzute în aliniatele precedente, lucrătorul n'a avut de lucru, în mod excepțional și pentru cauze independente de voința sa, se va face socoteală de salariul mijlociu care ar corespunde acestor zile fără lucru.

În toate cazurile, la cifra mijlocie astfel obținută, se adaugă cifra anuală calculată după plata fixată pentru ultima lună, și suma ce va rezulta, împărțită cu două, va servi pentru calcularea rentelor¹⁾.

Sumele plătite în numele lucrătorului, fără rețineri de salariu în scop de a-i constitui o rentă viageră, nu intră în cifra salariului ce servește de bază rentei.

Bașisurile intră în socoteală, însă numai când sunt date de clienți.

Din indemnizațiile de transport se va adăuga la salariu numai prisosul ce putea fi făcut economie.

(Va urma)

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența dela 23 Noiembrie 1909

Președenția d-lui OSCAR N. NICULESCU, prim-președinte

Anghelina Hr. S. Geolu ș. a. cu I. T. Stancu Micu ș. a.

Deciziunea civilă No. 316

Adopțiune.—Adoptat.—Conservarea drepturilor în familia firească.—Drepturile ce dobândește în familia a-adoptatorului.—(Art. 305 din Codul civil)

Potrivit art. 305 din Codul civil, adoptatul neîeșind din familia sa firească, unde continuă a-și păstra toate drepturile, el nu poate dobândi în aceea a a-adoptatorului decât acele drepturi ce i sunt expres a-

tribute de lege. Prin urmare, copiii adoptatului nu au nici un drept în succesiunea adoptatorului.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Anghelina Hristea Stoica Geolu, Maria Petre Ion Stoica Geolu și Maria Pavel Luca Tudor, ca tutore a minorilor sale fiece Leanca și Ioana născută Gh. Radu Bălăioru, toate cu autorizațiunea soților lor, în contra sentinței civile cu No. 299 din 1909 a Tribunalului Ilfov, secția III;

Având în vedere că prin această sentință tribunalul a respins acțiunea intentată de Anghelina Hristea Stoica Geolu, Maria Petre Stoica Geolu și Maria Pavel Luca Tudor cu autorizațiunea soților lor, în contra d-lor Iancu Tudor Stancu Nicu și alții, prin cari cer ca numiții părți să fie obligați a lăsa în deplină proprietate și posesiune averea arătată în acțiune, rămasă pe urma defunctului Radu R. Bălăioru, avere ce numitele pretend că li se cuvine lor ca moștenire dela numitul defunct, care ar fi fost tatăl adoptiv al tatălui lor legitim Gh. R. Bălăioru;

Având în vedere susținerile părților și concluziunile procurorului;

Având în vedere că prin apel de față numitele apelante tind la reformarea sentinței apelate și admiterea acțiunii așa cum au formulat-o în susținerea apelului lor, cât și intimații în combaterile făcute au pus aceleași concluziuni ca și la prima instanță;

Având în vedere faptele și motivele din sentința apelată, pe cari Curtea găsindu-le întemeiate și le însușește; Considerând pe lângă acestea că apelantele nu pot invoca cu temei nici legile romane și nici Codul Caragea; că, în adevăr, la Roma adopția era guvernată de principii cu totul diferite de celea admise de Codul civil; că descendenții adoptatului, când ca și acesta în „patria potestate” a adoptatorului, deveneau, din punct de vedere civil, nepoții lui și dobândeau în consecință un drept de moștenire la averea ce lasă; că, din contră, după Codul civil (art. 305) cel adoptat rămâne în familia sa firească și-și păstrează toate drepturile sale; că dar adoptatul ne mai ieșind din familia sa, el nu poate dobândi în aceea a adoptatorului decât acele drepturi ce-i sunt expres atribuite de lege;

Că dacă Codul Calimah, reproducând formal dispozițiunea art. 183 din Codul austriac, conferă urmașilor înfiilor aceleași drepturi ca și fiilor legiuinți din naștere, Codul Caragea însă nu cuprinde o asemenea dispozițiune și păstrează tăcerea în această privință;

Că, astfel fiind, apelul de față este neîntemeiat și cătă a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

(ss) Oscar N. Niculescu; Gr. Raicovicianu; I. Stambulescu; D. G. Maxim; Ar. Alexandrescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 29 Aprilie 1909

Președenția d-lui P. HAGIOPOL președinte

Anghelina Hr. St. Geolu și alții cu Iancu T. St. Micu și alții
Sentința civilă No. 299

Adopțiune.—Dacă copiii adoptatului au drept la succesiunea adoptatorului.—(Art. 312–317 din Codul civil).

Copiii adoptatului ne putând fi considerați ca rude ale adoptatorului, ei nu au nici un drept la succesiunea acestuia.

S'a ascultat d-l avocat Em. Dan, pentru reclamanți; D-l avocat A. Niculescu din partea părților; Fotoliul Ministerului public ocupat de d-l avocat Chiariescu.

Tribunalul,

Asupra acțiunii d-lor Anghelina Hristea Geolu cu autorizațiunea soțului său, Maria Ion Stoica Geolu cu autori-

¹⁾ Acest aliniat fusese suprimat de d-l ministru D. Grecianu.

zația soțului său, Maria Pavel Luca Tudor, personal și în calitate de tutore legală, cu autorizația soțului său, prin care cer ca lăncu Tudor-Stancu Nicu și alții să fie obligați a delasa în plină proprietate și posesiune averea succesorală a defunctului Radu R. Bălăioru, consistând din 498 stăneni pătrați loc de casă cu casă, pătur, coșar și construcțiuni pe el și 7 pogone și 19 prăjini pământ arabil, situat în comuna Hotarele, județul Ilfov;

Având în vedere că Anghelina Hristea Geolu, etc., prin avocatul Em Dan, își sprijină această cerere în calitate de descendenți legitimi ai defunctului Gheorghe Bălăioru, fiu adoptiv al lui Radu R. Bălăioru, care a lăsat această succesiune ce se revendică și susțin că întru cât tatăl lor, după art. 315 din Codul civil, era în drept ca fiu adoptiv să moștenească, și ei ca fii legitimi ai acestuia au acest drept în această succesiune;

Având în vedere că lăncu Tudor Stan Nicu etc., prin avocatul An. Nicolescu, se opun la această cerere și susțin, în primul rând, că reclamații nu au făcut dovada contractului de adopțiune neproducând actul de adopțiune dintre R. R. Bălăioru și autoul lor Gh. R. Bălăioru, și acest contract fiind un contract solemn, orice altă probă pentru a dovedi existența lui e inadmisibilă, întru cât formele cerute pentru validitatea sa sunt *ad solemnitatem*, iar în al doilea rând, în cazul când tribunalul ar crede că această dovadă este făcută, sau dovada existenței contractului de adopțiune s'ar putea suplini cu astfel de dovezi, că descendenții adoptatului nu au drept la succesiunea adoptatului;

Având în vedere că chestiunea dedusă judecății este de a se ști dacă copiii adoptatului au drept la succesiunea adoptatului;

Având în vedere că contractul de adopțiune fiind reglementat de Codul civil după filiațiunea legitimă, în intenția legiuitorului a fost de a creea o quasi-filiațiune pe baza unei ficțiuni; prin urmare adopțiunea este o opera unei ficțiuni izvorâtă dintr-o necesitate socială de a se putea uneori imita natura, fără însă să fie bazată pe vreo legătură reală de sânge;

Având în vedere că, în principiu, ficțiunea fiind de drept strict și de strânsă interpretare, ea nu se poate întinde pe cale de analogie sau interpretare;

Având în vedere că este de esența oricărei contract, și deci și a celui de adopțiune, prin care și-a ființat această ficțiune, să nu poată produce efect decât între părțile contractante;

Având în vedere că caracterul esențial al dreptului de succesiune este caracterul reciprocității; astfel fiul succede tatălui, iar fiului, la rândul său, dacă nu are descendenți, îi succede tatăl; acest caracter ar trebui să persiste și în materia adopțiunii dacă printr'însa s'a voit să se creeze o familie; ori cu totul altceva este prevăzut de legiilor în privința dreptului de succesiune în materie de adopțiune. Într'adevăr, adoptatul succede adoptatului fără nici o rezervă, însă adoptatorul nu succede adoptatului fără descendenți, ci are numai un drept de retur succesoral asupra bunurilor luate dela el, care însă în nici un mod nu poate fi considerat ca un drept de moștenire, ceea ce dovedește că acest drept de succesiune este *sui generis* și țârmurit numai la succesiunea adoptatului;

Având în vedere că este constant în drept că moștenitorii nu se înființează prin interpretare și că nu sunt moștenitori sau nu au calitatea de moștenitori decât aceia cari sunt arătați în lege; că pe cât timp prin articolul 315 din Codul civil legiuitorul nu a dat dreptul copilului adoptiv de a moșteni decât pe adoptator, apoi nu se poate, prin interpretare, întinde dreptul de moștenire al copiilor adoptivi și asupra moștenitorilor tatălui adoptatului;

Având în vedere că în ce privește obiecțiunea trasă din dispozițiunile art. 312—317 din Codul civil, privitoare la impedimentele la căsătorie, transmitiunea numelui, obligațiunea alimentară, oricare ar fi seriozitatea

lor, ele nu sunt de natură să legitimeze răsturnarea principiului incontestabil de drept și de îndritul pe autoritățile judecătorești, în lipsă de text de lege, a creea legături de rudenie, căci ar fi nu a interpreta legea, ci a introduce dispozițiuni în lege, ceea ce nu se poate susține că ar fi admisibil;

Având în vedere că, de asemenea, și în ce privește obiecțiunea că Codul Calimah ar prevedea formal copiilor adoptatului de a veni la succesiunea adoptatului, chiar presupunând de exact aceasta, el nu se mai poate aplica, când noile legi nu au prevăzut aceasta sau au dispus altfel, și dacă legiuitorul Codului civil ar fi voit să-i dea acest drept, trebuia să o spue formal, ceea ce nu s'a făcut;

Că dar așa fiind, copiii adoptatului nu au dreptul de succesiune în averea adoptatului;

Având în vedere că din momentul ce copiii adoptatului nu au dreptul la succesiunea adoptatului, devine fără interes a se mai discuta dacă contractul de adopțiune este dovedit sau, dacă este admisibil, a face dovada existenței adopțiunii, în afară de contractul de adopțiune, cu alte dovezi;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, în majoritate, respinge acțiunea.

(s) P. Hagiopol; V. Dimitrescu.

Opiniune

Având în vedere acțiunea intentată de Anghelina Hristea Geolu și alții, prin care cer dela lăncu Tudor Stancu Nicu și alții, să le lase în primă proprietate averea defunctului Radu R. Bălăioru;

Având în vedere că reclamații își bazează acțiunea pe motivul că fiind copiii defunctului Gheorghe Bălăioru, copilul adoptat al lui Radu Bălăioru, ei sunt descendenți legitimi ai acestuia din urmă și prin urmare succesorii lui;

Având în vedere că înainte de Codul civil copiii adoptatului veneau la succesiunea adoptatului; că acest principiu era prevăzut în art. 239 și 247 din Codul comercial; că deși nu era înscris în mod expres în Codul Caragea, totuși aceleasi principii se admiteau ca o consecință naturală a adopțiunii;

Având în vedere că legiuitorul român, copiind Codul civil francez, n'a căutat decât să consacre o instituție ce există de mult în România; că dacă ar fi voit să-i restrângă efectele, această intențiune ar reesi dintr'un text de lege, mai cu seamă într-o materie așa de importantă ca a drepturilor succesoriale; că din contră n'a reprodus art. 345 din Codul civil francez, care restrânge prea mult facultatea de a adopta;

Având în vedere că chestiunea este mai discutabilă în Franța, unde adopțiunea a fost introdusă de Codul civil, însă după opozițiuni serioase ale redactorilor legii, învinse numai de stăruința lui Napoleon. Că însă totuși jurisprudența franceză acordă dreptul de succesiune copiilor adoptatului față de adoptator;

Având în vedere că legiuitorul român consacrand o instituție pe care o avea în fața ochilor, nu se poate trage nici un argument din omisiunea involuntară pe care o face, neprevăzând dreptul de succesiune de care este vorba, de oarece copia un text și care era scris în alt spirit decât cel din textul românesc;

Având în vedere că a restrânge efectele adopțiunii, ar fi a merge nu numai în contra voinței, chiar a adoptatului care de multe ori adoptează copilul său natural, după cum permite legea Codului Caragea (art. 5, pag. 4, cap. 5), și care în mod firesc vrea să și formeze o familie din adoptat și din descendenții acestuia;

Având în vedere, pe lângă aceasta, că articolele din cod stabilesc legături de rudenie între adoptator și descendenții adoptatului, că astfel art. 313 împiedică căsătoria între dânsii; că art. 312 dă adoptatului și, prin urmare, copiilor săi, dreptul de a adăuga numele adoptatului la numele lor; că dacă aceste articole nu implică necesar și dreptul de succesiune, totuși ele con-

sacră principiul unei rudenii apropiate, de care atârână și dreptul succesorial;

Având în vedere însă că art. 316 din Codul civil dă dreptul adoptatorului, să ia înapoi donațiunea făcută adoptatului, în cazul când acesta îi precede fără să lase descendenți legitimi; că în cazul când există descendenți, legea îi refuză acest drept, de oarece a presupus că este inutil ca bunul să se reîntoarcă în patrimoniul adoptatorului, când la moartea sa bunul va trece prin succesiune în patrimoniul descendenților adoptatului;

Având în vedere că a aceste argumente s'a opus că descendenții adoptatului n'au nici un drept în succesiunea adoptatorului nici prin ei însuși, nici prin reprezentatiune, de oarece dreptul de succesiune nu există decât în favoarea persoanelor prevăzute de lege, iar reprezentatiunea este o ficțiune ce nu poate fi întinsă în afară de termenii legii;

Având în vedere că aceasta este a rezolvi chestiunea prin chestiune, de oarece tocmai ceace trebuia examinat este de a se ști dacă în adevăr legea a dat acest drept descendenților adoptatului;

Având în vedere că nici un articol din cod n'a restrâns dreptul de succesiune al descendenților adoptatului; că chiar unele din ele stabilesc relațiuni de strânsă rudenie între adoptator și acești descendenți; că ar fi extraordinar ca legiuitorul fără nici un motiv să fi avut intenția să restrângă efectele unei instituțiuni ca adopțiunea, care există de mult în România; P. a. m., sunt de părere să se admită acțiunea.

(s) G. Băicoianu

OBSERVAȚIE. — Chestiunea judecată de tribunal și Curtea București, cu privire la dreptul de moștenire al copiilor adoptatului, este foarte controversată atât în doctrină cât și în jurisprudență. Atât Curtea din Craiova cât și majoritatea Tribunalului Roman au decis altă dată că copiii adoptatului vin la moștenirea adoptatorului, însă aceste decizii au fost aspru criticate de către directorul nostru d-l profesor D. Alexandresco. Vezi *Curierul Judiciar* din 1902, No. 61 și din 1905, No. 41. Vezi de acelaș autor și tom. II al Comențariilor sale de drept civil, pag. 408 urm., unde cititorii vor găsi toate elementele acestei celebre controverse. Vezi însă în sensul Curții din Craiova și Tribunalului Roman, Em. Dan, *Curierul Judiciar* din 1909, No. 63. Chestiunea aceasta este pendentă înaintea Curții de casație, fiind trimisă în judecata secțiunilor unite în urma a două divergențe făcute de secțiunea III-a.

Iscođ.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGEȘ

Audiența dela 7 Decembrie 1909

Președenția d-lui B. BREZIANU, judecător

Stoica Popescu cu Banca Populară din Pitești

Sentința comercială No. 68

Imobile dotale.—Dacă în timpul căsătoriei ca și după desfacerea căsătoriei ele pot fi înstrăinate, în chip voluntar sau silit.

Scopul legiuitorului când a prevăzut inalienabilitatea imobilelor dotale.

Dacă aceeași avară pot fi înstrăinate și după recăsătorirea soției. — Agravarea incapacității femeiei. — (Art. 1718 și 1248 din Cđul civil).

1. Dacă, în timpul căsătoriei, imobilele dotale nu pot fi înstrăinate în mod voluntar, ele nu pot fi înstrăi-

nate nici în mod silit și, deci, nu pot fi obligate, adică soții, fie numai unul, fie amândoi, nu pot obliga, în timpul căsătoriei, imobilele dotale. Admițându-se contrariul, s'or ajunge pe cale indirectă la înstrăinarea imobilelor dotale.

2. Imobilele dotale, neputând fi obligate în timpul căsătoriei, nu pot fi urmărite nici după desfacerea căsătoriei pentru datorile ce ar fi contractate femeia în timpul căsătoriei, ele nu pot fi urmărite pentru asemenea datorii nici după desfacerea căsătoriei.

3. Oricât de general ar fi art. 1718 din Codul civil, dar intrucât textele acestui cod trebuiesc puse în legătură unele cu altele, dându-le interpretarea cea mai logică și conformă cu spiritul legiuitorului, trebuie să admitem că principiul din art. 1718 al Codului civil, suferă o restricțiune din cauza art. 1248 din acelaș cod.

4. Scopul principal urmărit de legiuitor, când a prevăzut inalienabilitatea imobilelor dotale, a fost de a asigura patrimoniul femeii în așa fel în cât să nu suferă nici o pagubă din cauza căsătoriei ci să se conserve neatins în acel timp și să iasă din căsătorie în aceeaș stare, nefiind expus nici în viitor la vreo diminuare din cauze ivite în timpul căsătoriei. Așa fiind, dacă s'ar admite că imobilele dotale pot fi urmărite după desfacerea căsătoriei pentru datorii din timpul căsătoriei, s'ar înlătura scopul legiuitorului, inalienabilitatea ar fi iluzorie, urmărirea ar fi numai amânată, iar femeia ar fi expusă să suferă, tocmai când poate are nevoie de mai mult sprijin material, consecințele slăbiciunii ori nepriceperei sale din timpul căsătoriei.

5. Imobilele dotale, neputând fi urmărite nici în timpul, nici după desfacerea căsătoriei, pentru plata unor datorii contractate în timpul căsătoriei, nu pot fi urmărite pentru plata acelor datorii nici dacă femeia s'a recăsătorit, pentru că această nouă căsătorie n'a putut reda femeii ceace n'avea în timpul când a contractat datorile, adică capacitatea de a-și obliga imobilele dotale.

6. Inalienabilitatea imobilelor dotale nu este o ade-vărată indisponibilitate, ci o agravare a incapacității femeii, care agravare consistă în aceea că ea nu-și poate obliga imobilele dotale în timpul căsătoriei, și din care rezultă că aceste imobile nu pot fi urmărite nici în timpul căsătoriei și nicideată după desfacerea ei, dar care agravare dispăre odată cu desfacerea căsătoriei.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii introdusă de Stoica Popescu din Pitești prin petiția înregistrată la No. 3706/909, contra urmăririi, cerută de Banca populară din Pitești, a imobilului dotal al soției sale Victoria, situat în Pitești, str. Egalității No. 56 (mai înainte 380) compus din trei camere și o cuhnă, construită din zid, învelită cu tablă, o magazie de scânduri și un grajd de scânduri. Învelit cu siță învecinat la răsărit cu str. Egalității, la apus cu moștenitori Pr. Petrache, la miazăzi cu Rița B. Ionescu și la miază noapte cu N. Manolescu, pentru a se despăgubi de suma de lei 3180, ce numita bancă ar avea să primească dela soția sa :

Având în vedere actele din dosar, susținerile și concluziunile părților ;

Având în vedere că din toate acestea se stabilesc următoarele :

Ioșef Solar la căsătoria ficei sale Victoria cu Nicolae C. Argeșnescu, îi constituie dotă prin actul autenticat de Tribunalul Argeș la No. 6157 din 16 Iunie 1892 și casele urmărite azi. În timpul acestei căsătorii, la 5

Maiu 1901, Victoria N. C. Argeşescu, cu consimţământul soţului său N. C. Argeşescu, printr-o poliţă girată de A. Constantinescu se împrumută dela Banca populară cu 5800 lei Neplătind la termen, Victoria N. C. Argeşescu, prin sentinţa comercială No. 83/901, este condamnată solidar cu girantul la plata sumei de 5800 lei, cu procente legale de 6%, dela data protestului şi până la achitare plus 50 lei cheltuieli de judecată, osebbit timbrele. Mai târziu, prin sentinţa No. 16 din 14 Iunie 1905, se desface căsătoria dintre Victoria N. C. Argeşeanu şi N. C. Argeşescu. La 20 Iunie 1907, Victoria Iosif Solar se căsătoreşte a doua oară cu Stoica Popescu, şi atunci prin actul autenticat de Tribunalul Argeş la No. 2057 din 1907, i se constituie ca dotă şi casele urmărite azi. La 12 Iunie 1909, Banca populară cere urmărirea arătatului imobil pentru suma de lei 3188, bani 35, cu procente de 6%, pe an, scotit dela 10 Martie 1902 şi până la achitare, precum şi cheltuieli de urmărire. Iar pentru ziua de 22 Ianuarie 1910 e fixată ziua de vânzare;

Având în vedere că contestatorul îşi întemeiază contestaţia pe motiv că imobilul urmărit este dotal şi deci inalienabil;

Având în vedere că intimata susţine că deşi imobilul este dotal, dar poate fi urmărit pentru că natura inalienabilităţii este de a face indisponibile bunurile dotale numai în timpul căsătoriei; că, de altfel, această datorie e anterioară căsătoriei cu contestatorul şi conform articolul 1263 al. III din Codul civil, imobilul dotal poate fi urmărit pentru plata acestei datorii; că, de oarece d-na Victoria N. Argeşescu azi Stoica Popescu, ar fi putut, după desfacerea l-ei căsătorii să vândă imobilul şi să plătească datoria, trebuie să se admită că acelaşi lucru se poate face pe cale silită de către creditor;

Văzând că după art. 1248 din Codul civil, nici bărbatul, nici femeia, nici amândoi împreună nu pot, în timpul căsătoriei, să înstrăineze nici să ipoteceze imobilele dotale afară de cazurile prevăzute prin art. 1250, 1252, 1253 şi 1254 din Codul civil;

Considerând că dacă în timpul căsătoriei imobilele dotale nu pot fi înstrăinate în chip voluntar, urmează că nu pot fi înstrăinate nici în chip silit, adică nu pot fi urmărite şi deci nu pot fi obligate sau, cu alte cuvinte, soţii, fie amândoi, fie numai unul din ei, nu pot obliga în timpul căsătoriei, imobilele dotale;

Că, admiţându-se contrariul, s'ar ajunge pe cale indirectă la înstrăinarea imobilelor dotale, expres oprită prin citatul text, pentru că femeia n'ar avea decât să contracteze datorii, pentru care creditorii i-ar urmări şi vinde imobilele dotale;

Considerând că imobilele dotale neputând fi obligate în timpul căsătoriei, ele nu pot fi urmărite nici după desfacerea căsătoriei, pentru datoriile ce ar fi contractat femeia în timpul căsătoriei, pentru că atunci femeia era incapabilă să-şi garanteze obligaţia sa cu imobilele dotale de care ea nu putea dispune;

Că, deşi aceste imobile devin disponibile după desfacerea căsătoriei, şi deşi oricine este obligat personal este ținut să-şi îndeplinească obligaţiunile cu toate bunurile prezente şi viitoare (art. 1718 din Codul civil), imobilele dotale totuşi nu pot fi scotite, când s'a desfacut căsătoria, ca bunuri viitoare, pentru că femeia le avea în patrimoniul şi a căpătat atunci nu acele bunuri, ci numai pînă la a dispune de ele, astfel că şi după căsătorie, ele rămân tot bunurile prezente din timpul căsătoriei, când s'a contractat obligaţiunile, bunuri cari nu puteau fi urmărite atunci, pentru acele datorii şi nu pot fi urmărite nici după desfacerea căsătoriei, întru cât faţă de acele obligaţiuni, situaţia bunurilor nu s'a schimbat;

Că, oricât de general ar fi art. 1718 din Codul civil, dar întru cât articolele Codului civil trebuiesc puse în legătură unele cu altele, dându-le interpretarea cea mai logică şi conformă cu spirital legiuitorului, trebuie să admitem că principiul din art. 1718 suferă o restricţiune

din pricina art. 1248 din Codul civil; că de altfel, principiul rămâne în vigoare pentru altă avere a femeii;

Având în vedere că scopul principal urmărit de legiuitor când a prevăzut inalienabilitatea imobilelor dotale a fost de a asigura patrimoniul femeiei în așa fel, în cât să nu suferă nici o pagubă din cauza căsătoriei, ci să se conserve neatinse în acel timp şi să iasă din căsătorie în aceiaşi stare, nefiind expuse nici în viitor la vre-o diminuare din cauze ivite în timpul căsătoriei;

Că, așa fiind, dacă s'ar admite că imobilele dotale pot fi urmărite după desfacerea căsătoriei pentru datorii din timpul căsătoriei, s'ar înlătura scopul legiuitorului, inalienabilitatea ar fi iluzorie, urmărirea ar fi numai amănată, căci femeia sub influenţa bărbatului, ar putea să contracteze în timpul căsătoriei cât de multe datorii, creditorii să primescă această situaţie — probabil în vederea unor procente mari — urmărirea s'a aibă loc după desfacerea căsătoriei, iar femeia să fie expusă a suferi tocmai atunci când poate are nevoie de mai mult sprijin material, consecinţele slăbiciunii ori nepriceperii din timpul căsătoriei;

Că, deci, imobilele dotale nu pot fi urmărite nici odată pentru datoriile contractate în timpul căsătoriei, căci nimic în urmă nu poate ridica incapacitatea de care era lovită atunci femeia, pentru a-şi obliga bunurile dotale;

Considerând că, odată stabilit că bunurile dotale nu pot fi urmărite după desfacerea căsătoriei, pentru plata unor datorii contractate în timpul căsătoriei, este indiferent dacă după desfacerea acelei căsătorii femeia s'a căsătorit din nou şi si-a constituit ca dotă bunurile dotale din căsătoria când s'au contractat datoriile, pentru că această nouă căsătorie n'a putut să schimbe întru nimic situaţia ce aveau imobilele dotale din prima căsătorie, faţă de datoriile contractate atunci, pentru că recăsătorirea femeii nu i-a putut da în a doua căsătorie ceace n'avea în cea d'întâi: capacitatea de a-şi obliga bunurile dotale, ci în cazul când şi le-a reconstituit dotă şi în a doua căsătorie, ea şi-a reînnoit incapacitatea, de care scăpase în intervalul dintre cele două căsătorii;

Că, dacă în aceasta a doua căsătorie, în baza articolului 1253 alin. 3 din Codul civil, imobilele dotale pot cu îndeplinirea unor anumite formalităţi să fie înstrăinate pentru plata datoriilor, ce are femeia înainte de căsătorie, această dispoziţie se referă la datoriile contractate de femeie atunci când era capabilă să-şi oblige imobilele dotale, adică fie înainte de prima căsătorie, fie după desfacerea ei, dar nu când era incapabilă de a si-le obliga din pricina unei căsătorii, în care adoptase regimul dotal prevăzut de lege;

Că dacă s'ar admite altfel, s'ar ajunge iar la eludarea legii, căci creditorii femeii văzând că nu-şi pot realiza creanţele, ar întrebuinţa diferitele mijloace spre a o remărita, urmărindu-i apoi imobilele dotale lăsând şi pe femeie fără avere şi îngreunând şi poziţia soţului în suportarea sarcinilor căsătoriei;

Că, deşi femeia după desfacerea căsătoriei, în care a contractat datorii, poate înstrăina imobilele dotale şi achita acele datorii, sau le poate recunoaşte printr'un act posterior desfacerei căsătoriei, dând astfel pînă la creditorilor să le urmească chiar de s'ar recăsătorit, în baza art. 1253 alin. 3, aceasta însă nu îndreptăţeşte admiterea urmăririi silită, pentru că dacă femeia va proceda în vreunul din chipurile arătate, aceasta dovedeşte că ea a contractat datoriile în deplină cunoştiinţă de cauză, fără vre-o influenţă a bărbatului, de care a voit s'o apere legiuitorul, iar dacă nu vrea să le recunoască, or să le plătească atunci când legea i-a redat capacitatea, aceasta dovedeşte că le-a contractat sub influenţa de care a voit s'o ferească legiuitorul şi, ca atare, trebuie să rămână în vigoare, măsura prevăzută de lege;

Că, din toate aceste rezultă că inalienabilitatea imobilelor dotale nu este o adevărată indisponibilitate, ci o agravare a incapacităţii femeii, consistând în aceia că

ea nu-și poate obliga imobilele dotale în timpul căsătoriei, din care rezultă că aceste imobile nu pot fi urmărite nici în timpul căsătoriei și nicio dată după desfacerea ei, dar care agravare a incapacității dispăre odată cu desfacerea căsătoriei;

Considerând că întru cât în speță datoria pentru care se urmărește imobilul dotal este contractată în timpul primei căsătorii, iar urmărirea are loc în timpul celei de a doua căsătorii, urmează că imobilul arătat nu poate fi urmărit pentru acea datorie și deci contestația trebuie admisă;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată, tribunalul le fixează la suma de lei optzeci;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Andrei Rădulescu, admite contestația, etc.

(ss) B. Brezeanu; Andrei Rădulescu.

OBSERVAȚIE. — Imobilul dotal este inalienabil, și această inalienabilitate este la noi tradițională, întrucât a trecut dela Romani și în dreptul nostru anterior ¹⁾.

Se naște însă întrebarea: care este temeiul juridic al acestei inalienabilități?

Inalienabilitatea este ea o consecință a indisponibilității bunurilor dotale, sau o consecință a incapacității femeii căsătorite sub regimul dotal?

Chestiunea este controversată, însă părerea cea mai juridică este, de bună seamă, aceea admisă și de tribunalul Argeș, după care inalienabilitatea se întemeiază pe incapacitatea personală a femeii. Legea declară, în adevăr, fondul dotal inalienabil pentru a apăra pe femei în contra propriei sale inexperiențe și în contra înrăuririi bărbatului, pentru ca ea să nu devie victima încrederei și slăbiciunii sale. Este deci vorba, în specie, de o incapacitate contractuală, organizată în interesul femeii.

«Fondul dat a fost declarat inalienabil, zice foarte bine fostul și regretatul nostru profesor, Labbé, pentru ca femeia să nu fie victima încrederei sau slăbiciunii sale» ²⁾. «Scopul inalienabilității dotale fiind nu numai ca femeia să poată conserva imobilul dotal în timpul căsătoriei, dar și ca ea să-l poată găsi intact la disolvarea ei, zice foarte bine Curtea noastră de casație, urmează de aici că inalienabilitatea dotală nu poate consta numai într-o indisponibilitate a imobilului în timpul căsătoriei, ci într-o adevărată incapacitate a femeii de a înstrăina în mod direct sau indirect imobilul dotal» ³⁾.

Acest sistem, pe care îl credem singur juridic, cu toată discuția ce există asupra acestui punct, dă loc la mai multe consecințe practice asupra cărora nu vom mai reveni astăzi, fiind că ele au fost semnalate de noi în tom. VIII al Coment. noastre, p. 240 urm.

¹⁾ Vezi pravila lui Matei Basarab, glava 266 și celelalte legiuri vechi citate textual în tom. VIII al Coment. noastre, pag. 238.

²⁾ Vezi tom. VIII al Coment. noastre, p. 240, precum și numeroși autori citați acolo.

³⁾ Cas. rom. Bult. 1908, p. 1715 și Dreptul din 1909, No. 7.

Odată acest principiu admis, ușor se poate înțelege că obligațiile contractate de femei, în timpul căsătoriei, sunt nule și rămân fără efecte în privința bunurilor dotale, chiar în urma desfacerii căsătoriei, atunci când bunurile ei nu mai sunt dotale. Femeia fiind, în adevăr, presupusă că a contractat sub înrăurirea bărbatului, obligațiile ei nu pot fi valide nici în urma desfacerii căsătoriei sale. Dacă imobilele dotale n'ar fi inalienabile și în urma desfacerii căsătoriei, zice cu drept cuvânt Curtea din București, atunci s'ar întâmpla să se valideze o înstrăinare indirectă, consimțită la o epocă când înstrăinarea directă era interzisă, și cu chipul acesta, s'ar viola întreaga economie a regimului dotal ⁴⁾.

Prin urmare, sentința Tribunalului Argeș, ce publicăm astăzi, este juridică din toate punctele de vedere și bine motivată.

Iași.

D. ALEXANDRESCO

Pentru victimele inundațiilor din Franța

D-l M. Antonescu, decanul baroului avocaților din București, a adresat decanului baroului avocaților din Paris, următoarea adresă:

Domnule Decan,

Avocații din București, mișcați de nenorocirile cauzate de inundații, cari au dezolat frumoasa Franță, atât de scumpă tuturor românilor, au subseris o mie de lei în favoarea victimelor.

Am onoarea să vă trimit această sumă prin cecul alăturat, de care vă rog să dispuneți pentru ajutorarea sinistraților.

Primiți, etc.

Decanul baroului avocaților din București
(s) M. Antonescu

D-l Busson Billaud, decanul Baroului Parizian, a răspuns la aceasta, următoarele:

Domnule decan și scumpe confrate,

Primind cecul de o mie de lei, pe cari ați bine-voit să-mi trimiteți în numele Baroului din București, spre a fi vărsat subscripției deschise în beneficiul compatrioților noștri, victime ale inundațiilor,—am onoare și plăcerea să vă adresez o copie după deliberarea luată de consiliul ordinului.

Ea exprimă sentimentele care au găsit în noi o unanimă aprobare.

Primiți, etc.

Decanul baroului
(s) Busson Billaud

Iată și procesul-verbal redactat în ședința dela 1 Martie 1910 a Consiliului ordinului avocaților ai Curții de apel din Paris:

Consiliul ordinului, foarte recunoscător Baroului avocaților din București, de generoasa sa contribuție la subscripție în profitul inundațiilor și profund atinși de sentimentele pe cari le exprimă, îi adresează mulțumiri unanime.

(s) Busson Billaud

⁴⁾ Vezi deciziile citate în tom. VIII al Coment. noastre, pag. 241, nota 1, la care trebuie să adăogăm decizia Curței de casație citată în nota precedentă.